

מסורת הש"ס

א) (פי' טריט' ריש' זה דיה וביע' חוק, ט) (ו' עין) חספוט וזכית קדי, דיה וקסרן, ט) (די' הלא), ד) רש"י, ט) (עין חספוט) כ"ט: ו' דיה פליט.

הגרות הב"ח

א) רש"י דיה ליתא וכו' אין משתלם אלא:

גליון הש"ס

חוס' דיה מאי טעמא נופח הוא וכו' כסוד' אלא טעום רבני לאוקסי. כסין זה לפי דף מא' ע"ג נוסף ד"ה נפקא:

ליטא לפרה. ומס' אין (ט) משתלם אלא מגופו ואמר ליה הכ לי כולה פלגא הויאקא מולד דליהו נמי אוקן כדדי פרה ורבה ס"ל דמד גופא הוא והוי כאלד דמכריה כדמפרש בסיפא דמילתיה משתלם ליה מינה רבעא דזוקא וליך רבעא מפסדי ואפי' שיה הולד כל פלגא נוקא:

משתלם כוליה חזי נוקא מולד. כי ליתא לפרה: פירש. דכר המופרש ממנה: אין שמין. ארשא קאי שור שננח את הפרה והפילה אין שמין כל אחד בפני עצמו שעולין דמי הנוק הרבה אכל שמין פרה מעוברת כמה הימה יפה תחילה וכמה היא שזה עכשיו אם מזה אם מזה: מפישי. מפסדי. ולקמיה פריך אי דינא הוא לכחוש: כקוטע יד עבדו של חבירו. אין שמין היד בפני עצמה לומר כמה אדם רואה לטוב לקטוע יד עבד מה דודאי נטריטווי או אכל ערובה אמת ידיו אלא בדמים מרובים אכל שמין עבד זה כמה הוא שזה עכשיו וכמה היה שזה תחלה: המויק שדס חבירו. קולא נטריטווי יפה מפני שזמנה הוי אין שמין אותה לגדה אלא שמין בית טאה נאותה שדה כמה הימה יפה תחלה ומה פתחו דמיה בשביל ערובה זו: פעופא. מה ששמין אותה שהיתה יפה מפני שזמנה הוי דבעל פרה דהא ולד מחממיה לא אחי שזמנה: נפחא מאי. מה שהימה יפה מפני נפחא למי ישלס: מנתי

הכנים ברשות בעל החצר חייב הכנים ברשות של בעל הבית פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואלא בתנן בהמתו של בעל הבית פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואלא בתנן ברשות

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא מזו.

ליתא לפרה משתלם רביע נוק בו'. לדברי רבא לא אחיא מתנימין כ"רע' דכיון דשופתין ינייהו הא אמרין בהנימין (לעיל דף לז.) אם כישא המויק או שנה כרשותן דתרייהו אלא כר' ישמעאל אחיא': מאי טעמא נופח הוא. מדאמר רבא

בפרק כל האסורין בתמורה (דף ל: ושם) ובנהדרין בפרק הנשרפין (דף פ. ושם) ולד הנרבעת והנוגחת אסור היא וולדה נגמו והיא ולדה נרבעו אין להוכיח דעובר ירך אמו הוא דהמס היינו טעמא שהולד עצמו נהנה מרביעה והיא ולדה נגמו ונרבעו אך משמעתי' יש להוכיח כי ליתא לפרה להשתלם משתלם מן הולד ואם לאו ירך אמו למה משתלם מולד חלקו וחלק חבירו שני שורים תמים שהיוקו אם נאכד אחד מהן מי הוה משלם חלקו וחלק חבירו ומימה דרבא גופיה אית ליה בפרק בהמה המקשה (מולין דף עה.) השוטט את הטרפיה ומלא כה נן ט' מי דמוטר דלרבע סימנין לכשר כיה רחמנא ואור"י דככל מקום עובר ירך אמו הוא לנד לענין טריפה דכיון שיש לו חיות בפני עצמו ליכא למימר שנטרף עם אמו וכן הלכה דכ"מ עובר ירך אמו הוא לנד מטרפיה אע"ג דבפרק כל האסורין (תמונה דף ל:) ושם אמר רב הונא בר חיננא א"ר נחמן מחלוקת כשעבדו ולכסוף נרבעו דר"א סוכר עובר ירך אמו הוא ורבנן סברי לאו ירך אמו הוא אע"פ שהולד עצמו נהנה כרביעה אין הלכה כן אלא כדאמר רבא אמר רב נחמן תסם כשנרבעו ולכסוף עבדו פליגי כזה זה גורס אכל עבדו

ולכסוף נרבעו אסור ואותו לשון דרבא אמר רב נחמן הוא עיקר דמיימי לה בפרק כל הללמים (פ"ג דף מו:) גבי המשמחיה לקמה וכן משמע בתמורה בפרק כיצד מערימין (דף כה.) דמסיק אדר' יוחנן דלמר עובר לאו ירך אמו חיובתא דרבי יוחנן חיובתא אע"ג דלמר נטר הכי ליתא מנאי היא ט' כן דרך הגמ' כשאין הדבר עיקר אומר חיובתא אע"ג שיכול לנלווא מנאי דפליגי כדלשכחן בהירושין (גיטין דף עג:) דמסיק חיובתא דמאן דלמר חזק שאינו ניכר שמה חזק ובמר הכי קאמר ליתא מנאי היא אע"ג דבפרק הערל (יבמות דף עט. ושם) א מיימי מילתיה דר' יוחנן דתמורה ופריך עלה הא דלמר רבא נכריה מעוברת שנתגירה כנה אין לריך טעילה כו' ודחיק לשנויי שאני עובר כו' לא משום שהיה מילתיה דרבי יוחנן עיקר אלא משום דכעני לאוקמי מילתיה דרבא דנכריה כו' לדברי הכל (ח' דהא) רבא גופיה אית ליה הכא עובר ירך אמו:

מאי טעמא פירשא בעלמא הוא. והא דלמר באילו טריפות (מולין דף נה. ושם) גבי פלוגתא דר"א ורבי יהושע בולד טריפה הכל מודים בבית טריפה שהיא אסורה מאי טעמא כיון דלגידה בגופה כגופה דמיה היינו דוקא אותם שמעורות בגדין שנמלאו אדומות בפני תרנגולת חסיד כגוף התרנגולת ולכן אין גובה התרנגולת דמי יימר שהיו מעורות בשעה שהיוקה התרנגולת ואפילו לקומכוס לכל הפחות מאותה דמחילתא האדנא אין גובה דמחמול גמרה לה אכל לענין טריפה אסורה דשמח בשעה שנטרפה הימה מחוברת ואפילו אותם שנולדו מיד אחר שנטרפה אסורה מגזירה דרבנן כמו שאסרו ביצה דתרנגולת נצילה דמין כמסקת עדיות (פ"ה מ"ח) דכ"ה אסורין ונראה דטעם דבינת תרנגולת נצילה אסורה אטו בינת טריפה שהגדילה באיסור אע"פ שהיא גמורה (ח' דף עט. ושם) א מיימי מילתיה דר' יוחנן דתמורה ופריך עלה הא דלמר רבא נכריה מעוברת שנתגירה כנה אין לריך טעילה כו' ודחיק לשנויי שאני עובר כו' לא משום שהיה מילתיה דרבי יוחנן עיקר אלא משום דכעני לאוקמי מילתיה דרבא דנכריה כו' לדברי הכל (ח' דהא) רבא גופיה אית ליה הכא עובר ירך אמו:

אי דינא הוא איכחשו סו"ק בו'. סוכר המקשה כיון שפרה וולד שני גופין הן שמין ולד בפני עצמו ולא דמי לקוטע יד עבד של עבד נוק אחד וכן כל השדה שהיא חלה על נוק כגוף אחד דמי ולהכי מקשה אי דינא הוא כאשר נראה מתוך הסבכא לפי שהן שני גופין לכחוש מויק ומשני הא נמי כגוף אחד דמי דלמר ליה פרה מעוברת כו': נפחא מאי רב פפא אמר אביי בעל הפרה. ולא דמי לשבח ולדות דהוי כולה לבעל לרבנן ולרשב"ג חולקין דהכא כיון שבעל הפרה יכול למכור פרתו בלא ולד נמלא כשמשקדו מפסדי כל מה שדמיה נפחת אכל אשה דליה יכולה למכור אותו שבה אין ליופת כמה בשבח ולדות אע"ג דכאשר נוקין גופיה יש לה אע"פ שאין יכולה למכור עצמה מעטס זה יפה כה בעל הפרה בנפחא מכה האשה בין לרבנן בין לרשב"ג וכן למ"ד דנפחא חולקין יפה מטעם זה כה בעל הפרה בנפחא מכה האשה בשבח ולדות לרבנן: הקרדר שהכנים קדרותיו בו'. הן מלתא בני רכריי ולא זו אף זו קמי דאי מנא קדרות הוה אמינא ברשות חייב לפי שנוחת ליעבר ובנפחא קבל עליה נטירותא אכל פירות לא וחי מנא פירות שנוחת להקלקל אכל בהמה לא:

עין משפט
גיר מצוה
ה א ב מ"י פ"ט מהל'
טק ממון הלכה א פתח
פשיטו טו"ט"מ ס"מ סתם
ש"ט ספ"ק א:
ו ג מ"י ש"ט הלכה ד
טו"ט"מ ש"ט ספ"ק ד:
ו ד מ"י פ"א מהלכות
פולג ומוקף הלכה ב
פסג פשיט פ"א טו"ט"מ ח"מ
סתם טק ספ"ק טו:
ח ה מ"י פ"ד מהלכות
טק ממון הלכה יג
פסג פשיט פ"א טו"ט"מ ח"מ
סתם ש"ט ספ"ק א:
ט ו מ"י פ"ט ש"ט הלכה
ה פסג פ"א טו"ט"מ ח"מ
סתם טק ספ"ק ה:
י ה ט מ"י פ"ג מהלכות
טק ממון הל' יג יד פסג
ש"ט טו"ט"מ ח"מ ס"י ש"ט
ספ"ק א:
יא י מ"י ש"ט ס"י הל' ד
פסג ש"ט טו"ט"מ ח"מ
סתם ש"ט ספ"ק א:

אמת